

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudů JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobců: **a) COUNTRY RADIO s. r. o.**, se sídlem Říčanská 3/2399, Praha 10, zastoupen JUDr. Jaroslavem Hostinským, advokátem se sídlem Vinohradská 126, Praha 3, **b) Intertrade Moravia, s. r. o.,** se sídlem Na Zákopě 587/2, Olomouc – Chválkovice, zastoupen JUDr. Petrou Jakešovou, advokátkou se sídlem Polská 232/59, Olomouc, **c) LONDA spol. s r. o.,** se sídlem Křemencova 4, Praha 1 – Nové Město, zastoupen JUDr. Tomášem Jindrou, advokátem se sídlem U Prašné brány 3, Praha 1, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) Rádio Pálava s. r. o.**, se sídlem Brněnská 3163/38, Hodonín, zastoupena Mgr. Ing. Janem Vavřinou, advokátem se sídlem Na Poříčí 24, Praha 1, **2) Route Radio s. r. o.**, se sídlem Stavební 992/1, Ostrava - Poruba, **3) NONSTOP s. r. o.,** se sídlem M. Hübnerové 12, Brno, **4) Star Promotion, s. r. o.**, se sídlem Národní 36, Praha 1, zastoupena Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, **5) dada media s. r. o.,** se sídlem Branišovská 187/16, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2009, č. j. 10 Ca 225/2009 – 138,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci COUNTRY RADIO s. r. o. na náhradě nákladů řízení částku 2880 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Jaroslava Hostinského, advokáta.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci LONDA spol. s r. o. na náhradě nákladů řízení částku 2880 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Tomáše Jindry, advokáta.

IV. Žalobce Intertrade Moravia, s. r. o. **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

V. Žádná z osob zúčastněných na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 26. 11. 2009, č. j. 10 Ca 225/2009 – 138, zrušil rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. 2008/1043/CUN/Int, č. j. koz 4139/09, a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Tímto správním rozhodnutím byla udělena společnosti Rádio Pálava s. r. o. licence k provozování rozhlasového vysílání programu RÁDIO JIH s využitím souboru technických parametrů Brno – Kohoutovice 105,1 Mhz / 500 W na dobu 8 let od právní moci rozhodnutí. Současně byl vymezen časový a územní rozsah vysílání, základní programová specifikace a další programové podmínky. Žádosti o udělení licence ostatních účastníků správního řízení byly zamítnuty. Městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že pokud rozhodnutí závisí na správním uvážení, musí být odůvodnění do té míry podrobné, aby bylo patrno, v čem byly skutečnosti uvedené v § 17 odst. 1 písm. c) a písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání“), naplněny v nestejné míře. Městský soud konstatoval, že z tabulky zachycující hlasování jednotlivých členů žalované vyplývá, že nejvýraznější rozdíl byl v hodnocení kritéria podle § 17 odst. 1 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání – posouzení přínosu programové skladby k rozmanitosti stávající nabídky programů na daném území. Žalovaná se měla podrobně a dostatečně v odůvodnění správního rozhodnutí vypořádat s tím, proč právě toto kritérium naplnil vítěz nejlépe, což dle názoru soudu však neučinila. Například mohla porovnat naplnění tohoto kritéria u jednotlivých uchazečů o licenci a z toho vyvodit, proč je právě vítěz nejlepší, popř. mohla ve svém hodnocení vycházet z vymezených podkritérií, což neučinila vůbec. Žalovaná sice uvedla, že provedla vzájemné porovnání žádostí a dospěla k závěru, že zákonná kritéria pro udělení licence v nejvyšší míře naplňuje právě žádost vítězného žadatele, neboť při srovnání jednotlivých kritérií absolutně vyniká nad ostatními účastníky řízení, avšak nijak svou správní úvahu, proč tomu tak je, blíže nerozvedla. Tuto skutečnost nelze dovodit ani ze samostatného hodnocení vítězného účastníka, neboť žalovaná v popisu hudebního formátu uvedla obsahově obdobnou nabídku jako u jiných stanic (provozovatel bude nabízet posluchačům z celkového objemu hudby 8 % folku, folklóru a příbuzných žánrů). Na rozdíl od situace u ostatních žalobců, žalovaná nezohlednila, zda je obdobný hudební formát obsažen ve vysílání některého rádia v regionu. Přitom z tabulky v příloze 2. napadeného rozhodnutí je zřejmé, že folk, country a podobné žánry vysílá více rádiových stanic např. FREKVENCE 1, Radio Hey Brno, Rádio ČAS-FM, RADIO PROGLAS, Rádio PETROV, tudíž obdobný formát je již na jižní Moravě v hojné míře zastoupen. Žalovaná k mluvenému slovu sice zdůraznila, že součástí programových rubrik jsou témata věnovaná cestovnímu ruchu, vinařství, lidovým tradicím a folklórnímu dění, avšak neuvedla již, co z této skutečnosti vyplývá, nakolik významnou je tato složka vysílání pro celkové hodnocení, např. ve vztahu k poměru mluveného a hudebního formátu. V napadeném správním rozhodnutí není vyjádřen podíl mluveného slova u žalobců ani u vítěze a není v něm mluvené slovo hodnoceno jako přínos. Uvede-li žalovaná, že některá kritéria, např. původní tvorba nebo přínos programové skladby, jsou hodnocena

„pozitivně“, chybí v jejím rozhodnutí rozvedení správní úvahy, co z této skutečnosti pro uchazeče vyplývá. Městský soud dále uvedl, že spisová složka týkající se vítězného žadatele neobsahuje žádné listiny, potažmo jiné důkazní prostředky, z nichž by vyplývala žalovanou oceňovaná skutečnost, že vítězný žadatel již několik let spolupracuje jako hlavní mediální partner při festivalu romské kultury v Hodoníně s volbou Miss, kde má své zástupce v tamní porotě. Pro naplnění kritéria podle § 17 odst. 1 písm. g) zmíněného zákona nemůže být dostačující toliko tvrzení zástupce vítězné společnosti o aktivitách této společnosti v uplynulém čase, aniž by tvrzené bylo jakkoli důkazně podloženo a nebylo ani obsaženo v žádosti o udělení licence. Městský soud dospěl k závěru, že posouzení kritéria § 17 odst. 1 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání nutně předpokládá nejprve zjištění programové nabídky v každém regionu, neboť tyto se mohou v každém regionu lišit a tvoří rozmanitost programové nabídky v předmětném regionu. Jedná se tedy o skutečnost, z níž vychází jak jednotliví uchazeči o licenci při vytváření svých nabídek, tak správní orgán při svém rozhodování. Popis stávající programové nabídky v daném území je obsažen v příloze č. 1 napadeného rozhodnutí. Následné hodnocení přínosu k rozmanitosti stávající nabídky je předmětem správního uvážení. Je však třeba, aby účastníci řízení o licenci nejen znali programovou nabídku v daném regionu, ale aby se v průběhu licenčního řízení tato nabídka neměnila, neboť taková změna může mít ve svém důsledku vliv na výběr vítězného uchazeče. Městský soud konstatoval, že je zřejmé, že programová skladba v daném regionu je výchozí skutečností, od níž se odvíjí úvaha žalované, zda jednotlivé návrhy žadatelů obsahují takové prvky programu, které mohou být přínosem k rozmanitosti stávající nabídky. Pokud v daném případě licenční řízení, ve kterém bylo vydáno napadené rozhodnutí, bylo zahájeno dne 9. 8. 2008, následně dne 2. 12. 2008 se konala veřejná slyšení s žadateli o udělení licence a dne 12. 5. 2009 bylo rozhodnuto o vítězném uchazeči, avšak ještě před vydáním tohoto rozhodnutí bylo rozhodnuto dne 7. 4. 2009 o změně licence Rádia ČAS-FM, kterým mu byla rozšířena programová nabídka na folk a country, a přitom žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že neúspěšní uchazeči, mezi nimiž i žalobce b), nebyli úspěšní právě z toho důvodu, že jejich programová skladba není takovým přínosem s ohledem na to, že již Rádia ČAS-FM hraje obdobný hudební žánr, jedná se nepochybně o skutečnost, která měla podstatný vliv na rozhodnutí žalované. Městský soud proto napadené správní rozhodnutí zrušil pro vady řízení a vrátil věc žalované k dalšímu řízení, neboť rozhodnutí shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a/s. ř. s.), přičemž navíc v řízení před správním orgánem došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů obsažených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti namítla, že ve svém rozhodnutí uvedla veškerá kritéria, která byla posuzována, včetně úvah, jakými byla vedena při hodnocení jednotlivých žádostí. Podrobné slovní zhodnocení všech žádostí z hlediska naplnění každého z jednotlivých kritérií, obsahuje vlastní odůvodnění správního rozhodnutí. Stěžovatelka navíc podotýká, že požadavek „podrobného“ odůvodnění byl novelizací zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání z ustanovení § 18 odst. 3 tohoto zákona vypuštěn. I přes tuto skutečnost však stěžovatelka pokračuje v podrobném odůvodňování svých rozhodnutí, a v této souvislosti poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 6 As 6/2008 – 97, ve kterém byla její rozhodovací praxe shledána

dostatečnou. Stěžovatelka tvrdí, že správní rozhodnutí je řádně odůvodněno a je dostatečně podrobné, městský soud proto samotnou otázku míry podrobnosti odůvodnění posoudil nesprávně a jeho úvahy nemají oporu v zákoně. Závěr správního soudu týkající se nedostatečného zhodnocení a zachycení důvodů úvahy stěžovatelky ohledně naplnění kritéria podle § 17 odst. 1 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, jakož i ohledně unikátnosti nabídky programové skladby vítězného účastníka, stěžovatelka označuje za nepřezkoumatelný. V hodnocení vítězného účastníka totiž stěžovatelka ocenila spojení současných hudebních novinek se zaměřením na moravský folklor. V odůvodnění není nikde uvedeno, že by stěžovatelka hodnotila nejlépe tohoto žadatele pro hudební formát folk, country a příbuzné žánry, jak tvrdí městský soud, neboť si byla při svém rozhodování velmi dobře vědoma zastoupení těchto žánrů v regionu, což se odrazilo také v hodnocení projektů žadatelů, kteří nabízeli čistě toto hudební zaměření. Pokud by stěžovatelka hodnotila příznivě projekt vítězného žadatele z důvodu zaměření na folk, country a příbuzné žánry, bylo by odůvodnění napadeného rozhodnutí samozřejmě zcela logicky rozporné. Tak tomu ovšem nebylo, neboť stěžovatelka po hudební stránce ocenila na projektu právě ono originální spojení současných hudebních novinek (Hot AC) se zaměřením na moravský folklor (nikoli formát country, jak je uvedeno v rozsudku), což se jednoznačně podává v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Je pravdou, že správní úvaha nebyla vedena s ohledem na „podíl“ mluveného slova, ale s ohledem na „obsah“ mluveného slova. Tato skutečnost je zcela jasně a zřetelně uvedena v první větě odůvodnění kritéria podle § 17 odst. 1 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání u vítězného žadatele, a to tak, že dle názoru stěžovatelky jde o program, který v této lokalitě chybí, a to nejen hudebně, ale také svým obsahovým zaměřením mluveného slova. Je tedy zcela nesprávné tvrzení městského soudu, že stěžovatelka tento názor uvedla až ve svém vyjádření k žalobám, a proto k němu nelze přihlížet. Stěžovatelka považuje za neopodstatněné tvrzení městského soudu, že k mluvenému slovu sice zdůraznila, že součásti programových rubrik jsou především témata věnovaná cestovnímu ruchu, vinařství, lidovým tradicím a folklornímu dění, avšak neuvedla, co z této skutečnosti vyplývá. Stěžovatelka se však domnívá, že daná témata jsou zcela typickou součástí života jihomoravského regionu, jde v zásadě téměř o notorietu (zejména pokud jde o vinařství a folklorní dění) a skutečnost, že informace z těchto oblastí života daného regionu budou pro místního posluchače přínosem, není třeba jakýmkoli způsobem dokazovat, či v odůvodnění zvláště analyzovat. Stěžovatelka k výtce městského soudu ohledně nedostatku důkazně podloženého tvrzení týkajícího se hodnocení přínosu žadatele k zajištění rozvoje kultury etnických a národnostních menšin namítla, že takový závěr soudu je nesrozumitelný, nedostatečně odůvodněný a nepřezkoumatelný. Uvedené tvrzení o mediálním partnerství při festivalu romské kultury v Hodoníně totiž nebylo jedinou skutečností uvedenou v odůvodnění přínosu vítězného uchazeče ve smyslu § 17 odst. 1 písm. g) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Samotné odůvodnění napadeného správního rozhodnutí obsahuje, mimo toto soudem zpochybňované tvrzení, také skutečnost, že žadatel vysílá pro slovenskou menšinu v příhraničí a podílí se na propagaci jejích akcí. Tvrzení městského soudu, že uvedené mediální partnerství při festivalu romské kultury nemůže být dostačujícím pro hodnocení tohoto kritéria, je neúplné, zcela účelově vytržené z kontextu a nemá oporu ve spise. Soud tak svým hodnocením, že skutečnost toliko tvrzená účastníkem na veřejném slyšení nemůže být, aniž by byla důkazně podložena ani obsažena v žádosti o licenci, dostačujícím podkladem pro následné rozhodování stěžovatelky, nepřípustným způsobem snižuje

relevanci skutečností uváděných jednotlivými žadateli při veřejném slyšení, a jde tak proti smyslu ustanovení § 16 odst. 4 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Na veřejném slyšení navrhují účastníci znění licenčních podmínek, které se v případě udělení licence stanou licenčními podmínkami ve smyslu § 18 odst. 4 zmíněného zákona, a tyto jsou pak pro daného provozovatele ze zákona závazné. Žadatelé zde v souladu se zákonem upřesňují jednotlivé skutečnosti týkající se jejich programové skladby, mnohdy své žádosti oproti původně podanému projektu mění a doplňují, a tyto zde tvrzené skutečnosti jsou pak plnohodnotnou součástí správního spisu a také jedním z podkladů pro rozhodování správního orgánu. O údaji uvedeném vítězným žadatelem v rámci veřejného slyšení nebylo důvodných pochybností a postup stěžovatelky byl tedy ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zcela v souladu s tzv. modifikovanou zásadou materiální pravdy, jak ji pojímá současné správní řízení. Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Ve vztahu k části rozsudku městského soudu, ve které soud shledal důvodnou žalobní námitku týkající se změny programové skladby jednoho ze stávajících provozovatelů vysílání v daném regionu, stěžovatelka namítla, že se soud nijak nezabýval povahou řízení, ve kterém byla změna programové skladby společnosti JUKE BOX, spol. s r. o. udělena, ani tím, zda byla v dané věci vůbec možnost odlišného postupu stěžovatelky. Naopak vyjádřil názor, že je třeba, aby se v průběhu licenčního řízení programová nabídka žádným způsobem neměnila. Tato tvrzení městského soudu však nemají oporu v zákoně. O změnách licencí podle § 21 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání se nerozhoduje z moci úřední, a tedy z vlastní vůle, ale na žádost, v samostatném řízení, jehož jediným účastníkem je právě žadatel o změnu. Na rozdíl od licenčního řízení, které je vedeno zpravidla s velkým počtem účastníků, a je nesrovnatelně rozsáhlejší a časově náročnější (proto také není v zákoně vázáno na lhůtu pro vypravení rozhodnutí), je řízení o změně licence vázáno na lhůtu 60 dnů ode dne doručení žádosti, ve které je stěžovatelka povinna rozhodnout. Tato lhůta je navíc spojena s fikcí pozitivního rozhodnutí, a pokud stěžovatelka v této lhůtě nerozhodne, má se za to, že ke změně udělila souhlas. Vzhledem ke skutečnosti, že v době rozhodování o žádosti společnosti JUKE BOX, spol. s r. o. nebyl dán jediný zákonný důvod, pro nějž by mohla stěžovatelka souhlas se změnou neudělit, bylo nutné i s ohledem na fikci pozitivního rozhodnutí spojenou s uběhnutím lhůty pro vydání rozhodnutí, v dané věci v zákonné lhůtě rozhodnout. Tuto skutečnost městský soud nijak nereflektoval. Požadavek městského soudu by znamenal paralyzování jedné z hlavních činností stěžovatelky ve smyslu § 5 písm. b) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, tedy rozhodování o změnách licencí všech provozovatelů zachytitelných na území, pro které bylo vyhlášeno licenční řízení, a to po celou dobu trvání tohoto licenčního řízení. S ohledem na výše uvedené proto stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Osoba zúčastněná na řízení Rádio Pálava s. r. o. se ztotožnila s obsahem kasační stížnosti. Dále poukázala na nepoužitelnost předchozí judikatury Nejvyššího správního soudu z důvodu změny § 18 odst. 3 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání a z důvodu odlišnosti souzených případů. Osoba zúčastněná na řízení také poukázala na to, že žádný z účastníků řízení neměl námitky v průběhu veřejného slyšení ohledně jejího tvrzení o mediálním partnerství s festivalem romské kultury v Hodoníně.

Stěžovatelka proto neměla a ani nemohla mít žádné důvodné pochybnosti o tom, že by kritérium podle § 17 odst. 1 písm. g) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání nebylo ze strany osoby zúčastněné na řízení naplněno. Navrhuje proto, aby kasační soud napadený rozsudek městského soudu zrušil, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce COUNTRY RADIO, s. r. o., se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu a stěžovatelce vytkl, že se v kasační stížnosti dopustila dezinterpretace jednotlivých závěrů městského soudu. Žalobce doplnil, že stěžovatelka rozšířila původní licenci společnosti JUKE BOX spol. s r. o. bez řádného licenčního řízení a svým postupem de facto účelově žalobce vyloučila z předmětného licenčního řízení. Kasační stížnost shledává zcela nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

Žalobce LONDA, s. r. o., ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že napadené rozhodnutí ve vztahu k žalobci obsahuje prosté konstatování, že žalobce méně uspěl v hodnocení významných skutečností podle ustanovení § 17 odst. 1 písm. c), e) a g) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, aniž by však bylo uvedeno, proč tomu tak podle jeho názoru je. Stěžovatelka žádost žalobce odůvodnila pouze formálně, spíše však vůbec. Skutečnosti, významné pro rozhodování o udělení licence tvoří v součtu jeden celek a uspět v licenčním řízení by měl podle zákona pouze ten uchazeč, který dosáhne nejlepšího hodnocení v souhrnu všech dílčích zákonných kriterií. Žalobce se dále ztotožnil se závěry, ke kterým dospěl městský soud.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasační námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu. Při tomto posuzování soud vycházel především z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 3. 6. 2010, č. j. 7 Afs 44/2010 – 149, dostupném na www.nssoud.cz, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal krajský soud za rozhodný a jak uvážil pro věc rozhodné skutečnosti, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen skrze odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu soud vyšel a jak jej uvážil.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozsudek městského soudu není nepřezkoumatelný ani pro nedostatek důvodů ani pro nesrozumitelnost. Z odůvodnění rozsudku jednoznačně vyplývá, že městský soud zrušující výrok rozsudku opřel o dva závěry. Jednak že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a jednak že se stěžovatelka dopustila podstatného porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c/s. ř. s.). První závěr městský soud opřel o konkrétní skutková zjištění týkající se obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž stěžovatelka dostatečně neuvedla, z jakých důvodů vítězný žadatel ve srovnání s neúspěšnými žadateli nejvíce dostál kritériím uvedeným v § 17 odst. 1 písm. c) a g) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, přičemž vůbec nezohlednila naplnění vymezených podkritérií. Podstatné porušení ustanovení o řízení, kterého se stěžovatelka ve správním řízení dopustila, městský soud shledal ve skutečnosti, že se v průběhu předmětného licenčního řízení na základě rozhodnutí stěžovatelky změnila programová nabídka daného regionu, a to Rádia ČAS-FM provozovaného společností JUKE BOX, spol. s r. o., k tíži některého z účastníků licenčního řízení. Z rozsudku městského soudu je tedy zřejmé, jaký skutkový stav byl pro rozhodnutí ve věci podstatný, jak soud uvážil pro věc rozhodné skutečnosti, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, a proto Nejvyššímu správnímu soudu nic nebránilo v přezkoumání zákonnosti závěrů, k nimž městský soud dospěl.

Nejvyšší správní soud shledal správným závěr městského soudu ohledně nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů napadeného správního rozhodnutí.

Ač z ustanovení § 12 odst. 4 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání vyplývá, že na udělení licence k provozování rozhlasového a televizního vysílání není právní nárok, nelze z této skutečnosti rovněž dovodit, že by měla stěžovatelka v licenčním řízení absolutní volnost v tom, komu, a na základě jakých skutečností licenci udělí. Pokud stěžovatelka zahájí licenční řízení, jehož výsledkem je udělení licence jednomu z účastníků licenčního řízení, je při výběru nejlepšího žadatele povinna postupovat podle zákonem striktně stanovených pravidel, přičemž výběr nejlepšího žadatele je povinna řádně a přesvědčivě odůvodnit. Stanoví-li zákon v § 17 uvozeném slovy „skutečnosti významné pro rozhodování o žádostech o udělení licencí," které skutečnosti stěžovatelka při rozhodování o udělení licencí hodnotí, nelze dospět k jinému závěru, než že v licenčním řízení může zvítězit pouze ten žadatel, který uvedené skutečnosti naplní v míře vyšší než žadatelé neúspěšní. Hodnotí-li například stěžovatelka přínos programové skladby navrhované žadatelem o licenci k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového nebo televizního vysílání na předmětném území (§ 17 odst. 1 písm. c/ zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání), a přínos žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v České republice (§ 17 odst. 1 písm. g/ téhož zákona), je nezbytné v odůvodnění správního rozhodnutí nejen uvést, jakým konkrétním způsobem tato kritéria naplnil vítězný účastník licenčního řízení, nýbrž také to, z jakých konkrétních důvodů je naplnil v míře vyšší než žadatelé neúspěšní. Stěžovatelka je tudíž povinna v odůvodnění rozhodnutí uvést konkrétní důvody, proč je programová skladba navrhovaná vítězným žadatelem o licenci, na rozdíl od programové skladby navrhované neúspěšnými žadateli, větším přínosem k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového nebo televizního vysílání na předmětném území.

K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005 – 298, dostupném na www.nssoud.cz, v němž uvedl, že „*z charakteristiky odůvodnění uvedené v § 18 odst. 3 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání vyplývá požadavek, že odůvodnění musí být natolik podrobné, aby z něj bylo zřejmé, jak které kritérium naplnil jeden každý z účastníků, jak jej lze hodnotit z hlediska naplnění všech kritérií a teprve z tohoto hodnocení může vyplynout, proč stěžovatel udělil licenci některému z účastníků a proč zamítl žádost ostatních.*“ Zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu sice vycházel z ustanovení § 18 odst. 3 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání před změnou provedenou zákonem č. 304/2007 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s dokončením přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání, avšak jeho závěry jsou zcela použitelné také v souzeném případě. Podle dosavadního § 18 odst. 3 rozhodnutí o udělení licence obsahovalo výrok o udělení licence jednomu ze žadatelů o licenci a o zamítnutí žádostí ostatních žadatelů, *podrobné* odůvodnění, které obsahovalo kritéria, na základě kterých byla licence udělena žadateli o licenci a zamítnuty žádosti všech ostatních účastníků řízení, a poučení o opravném prostředku. Změna provedená zákonem č. 304/2007 Sb. spočívala toliko ve vypuštění slova „podrobné.“ Samotná povinnost řádně a přesvědčivě odůvodnit rozhodnutí však nedoznala žádné změny. K tomu, aby správní rozhodnutí bylo přezkoumatelné, je proto i po provedené novele nezbytné, aby bylo odůvodněno, jak soud naznačil již shora.

V této souvislosti proto Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelčina argumentace obsahem rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 6 As 6/2008 – 97, dostupném na www.nssoud.cz, není případná. Předně je potřeba konstatovat, že otázka přezkoumatelnosti konkrétního správního rozhodnutí je otázkou natolik individuální, že srovnání s přezkoumatelností jiného správního rozhodnutí, pokud bylo vydáno ve věci týkající se jiného předmětu a jiných účastníků je skoro nemožné. Nejvyšší správní soud v uvedeném případě vyslovil závěr, že stěžovatelčino rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť například z odůvodnění jeho rozhodnutí včetně přílohy č. 1, je zřejmé, že zjistil situaci v daném regionu, včetně poměru žánrů a zaměření jednotlivých stanic, a provedl porovnání konkrétních prvků programové skladby žadatele a programových prvků stávající nabídky posluchačům a porovnal jejich shodnost či rozdílnost. V rozsudku Nejvyššího správního soudu však nebyl vysloven žádný právní názor, který by v jakémkoli dalším správním řízení stěžovatelku zbavoval povinnosti náležitého odůvodnění rozhodnutí ve smyslu § 18 odst. 3 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, jíž stěžovatelka v nyní souzené věci nedostála.

Stěžovatelka v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí uvedla, že „*poté, co správní orgán jednotlivě zhodnotil všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí o žádostech o udělení licence a provedl vzájemné porovnání, dospěl k závěru, že zákonná, správním orgánem zkoumaná kritéria pro udělení licence v nejvyšší míře naplňuje právě žádost společnosti Rádio Pálava s .r. o. Při srovnání jednotlivých kritérií absolutně vyniká nad ostatními účastníky řízení zejména v hodnocení přínosu navrhované programové skladby k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového vysílání na pokrytém území ve smyslu § 17 odst. 1 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání a v hodnocení přínosu žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v České republice ve smyslu*

§ 17 odst. 1 písm. g). Velmi pozitivně je hodnocena také významná skutečnost podle § 17 odst. 1 písm. e), v hodnocení § 17 odst. 1 písm. a) a b) byla hodnocena obdobně kladně nebo lépe než ostatní žadatelé. Žádost Rádia Pálava s. r. o. je komplexní a vyvážená, ve většině dílčích kritérií překonává ostatní účastníky a nemá výrazné slabiny ani jako celek." Z výše uvedené citace je zřejmé, že stěžovatelka vůbec neuvedla, z jakých konkrétních důvodů vítězný žadatel naplnil kritéria podle § 17 odst. 1 písm. c), e) a g) v míře vyšší, než žadatelé neúspěšní. Citovaná pasáž je strohou obecnou a neodůvodněnou konstatací závěru, že vítězný žadatel byl lepší než ostatní. Takovéto odůvodnění je však zcela nedostačující, neboť z něj není patrné, jakým směrem se správní úvaha stěžovatelky odvíjela a zda vůbec na základě souměřitelných kritérií. Ani v jiných částech odůvodnění správního rozhodnutí nelze chybějící důvody nalézt. Ohledně kritéria podle § 17 odst. 1 písm. c) stěžovatelka uvedla, že „*jde v případě vítězného žadatele o program, který v této lokalitě chybí, a to nejen hudebně, ale také svým obsahovým zaměřením mluveného slova. Hudební formát je tvořen především melodickými skladbami reflektujícími hudební cítění a tradice tohoto regionu. Lze jej charakterizovat jako Hot AC s vybočením právě ke specifickým tradicím regionu, což je vyjádřeno konkrétně měřitelnou podmínkou, neboť provozovatel bude nabízet posluchačům z celkového objemu hudby ve vysílání 8 % folku, folklóru a příbuzných žánrů, kterým jsou věnovány i specializované pořady. Dále je do vysílání pravidelně jednou týdně v neděli zařazován i program věnovaný pouze moravské dechové hudbě. Správní orgán ocenil toto spojení současných hudebních novinek se zaměřením na moravský folklor, které vyjadřuje i po hudební stránce těsné sepětí této stanice s jižní Moravou a které není přímo v Brně zastoupeno. Pokud jde o obsah mluveného slova, součástí regionálního zpravodajství a dalších programových rubrik jsou především témata věnovaná cestovnímu ruchu, vinařství, lidovým tradicím a folklornímu dění, které si kladou za cíl přinášet posluchačům co nejpestřejší přehled o společenském kulturním životě v jihomoravských městech i malých obcích.*" Ohledně kritéria podle § 17 odst. 1 písm. e) stěžovatelka uvedla, že „*považuje za přínos programu RÁDIA JIH v oblasti původní tvorby za více než dostačující. Správní orgán ocenil zejména, že žadatel dlouhodobě spolupracuje s tvůrci z regionu a vysílání zahrnuje i tvorbu lokálních, místních jihomoravských skupin a interpretů. Žadatel dále vytváří svůj vlastní originální program, včetně původního zpravodajství, specializovaných pořadů a například vědomostních soutěží.* Ohledně kritéria podle § 17 odst. 1 písm. g) stěžovatelka uvedla, že „*neměl žádných námitek. Správní orgán ocenil zejména, že žadatel již několik let spolupracuje jako hlavní mediální partner při festivalu romské kultury v Hodoníně, dále vysílá pro slovenskou menšinu v příhraničí a podílí se na propagování jejích akcí.*"

Byť jsou tyto citované pasáže správního rozhodnutí podrobnějším popisem toho, jakým způsobem vítězný žadatel naplnil jednotlivá zákonná kritéria, konkrétním způsobem provedené srovnání s ostatními žadateli opět chybí. Na tomto místě Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatelka ve svém rozhodnutí konstatovala, že za účelem podrobnějšího a úplnějšího posouzení žádostí účastníků řízení z pohledu skutečností významných pro své rozhodnutí, si předem pro jednotlivé zákonné skutečnosti stanovila dílčí kritéria, avšak v odůvodnění napadeného rozhodnutí slovní hodnocení stanovených dílčích kritérií opět schází. Pokud stěžovatelka tvrdí, že žádosti přezkoumala i z pohledu nastíněných dílčích kritérií, je nezbytné takové hodnocení zachytit i v odůvodnění správního rozhodnutí. Vhodným podkladem pro slovní hodnocení naplnění jednotlivých zákonných kritérií je zejména tabulka zachycující vyhodnocení skutečností významných pro rozhodování o žádostech o udělení licence pro licenční řízení ze dne 12. 5. 2009, jež

tvoří součást spisu. V kombinaci s přílohou č. 2 napadeného správního rozhodnutí, v níž je zachycena aktuální situace a přehled rádií vysílajících v daném regionu, jakož i jejich programové zaměření, jsou tyto zjištěné a zachycené skutečnosti dostatečnými podklady pro rozhodnutí ve věci licenčního řízení. Z obsahu samotného správního rozhodnutí však již není zřejmé, zda-li a jak stěžovatelka provedla konkrétní porovnání jednotlivých prvků programové skladby vítězného účastníka (Rádio Pálava s. r. o.) a stávající nabídky programové skladby na daném území. Ačkoliv je tedy nedílnou součástí správního rozhodnutí tabulka označená jako příloha č. 2, v níž je zachycen aktuální přehled programové sklady jednotlivých provozovatelů rádiového vysílání na předmětném území, v odůvodnění správního rozhodnutá schází právě slovní hodnocení zjištěných skutečností, vzájemné porovnání jednotlivých nabídek se stávající programovou skladbou a vyvození jednoznačných závěrů na základě souměřitelných kritérií. Napadenému správnímu rozhodnutí tedy schází řádné slovní hodnocení zjištěných skutečností, na jehož základě by bylo možné rozhodnutí, resp. správní úvahu stěžovatelky, přezkoumat. Nedostatek vzájemného srovnání na základě souměřitelných kritérií u jednotlivých žádostí o udělení licence vede v důsledku také k nepřesvědčivosti takového rozhodnutí.

Stěžovatelka například v napadeném rozhodnutí uvedla, že program vítězného žadatele v dané lokalitě chybí jak hudebně, tak obsahovým zaměřením mluveného slova. Pokud jde o hudební stránku vítězného žadatele, tato se sestávala z rozhlasového formátu Hot AC a 8 % podílu folku, folkloru a příbuzných žánrů a jednou týdně programu věnovaného pouze moravské dechové hudbě. Dlužno dodat, že tento program nebyl nijak svým rozsahem a časovým zařazením definován, a proto jeho podíl a význam na vysílání vítězného žadatele nelze nijak hodnotit. Ač stěžovatelka žalobci a) a b) vytkla, že formát folkové hudby je v současné době ve vysílání některých rozhlasových stanic v předmětném regionu již zastoupen (především Rádio ČAS – FM, s posíleným prvkem country a folku; a částečně ve vysílání Rádia PETROV – 30% folk a country), zcela tuto skutečnost opomněla vytknout také vítěznému žadateli. Ten totiž měl v 8 % podílu programu také zahrnut folk. Jaký měl být podíl zbývajícího folkloru není zřejmé. Přestože stěžovatelka vytkla ostatním žadatelům podobnost s jinými rádii, ve vztahu k programové nabídce vítězného žadatele se nijak nevypořádala se skutečností, že se na daném území nacházejí rádia s rozhlasovým formátem Hot AC, a to především rádia Evropa 2 a KISS HÁDY. Jak již bylo výše uvedeno, podíl folkloru na vysílání z celkové programové nabídky úspěšného žadatele není nijak kvantifikován, lze proto jen dedukovat, že je menší než 8 %. Není nijak vysvětleno, z jakého důvodu by evidentně nepatrný podíl folkloru ve vztahu k naprosto většinovému podílu formátu Hot AC, měl programovou skladbu vítězného žadatele po hudební stránce odlišovat od rádií Evropa 2 a KISS HÁDY v regionu již působících. Závěr o tom, že program vítězného žadatele v dané lokalitě hudebně chybí nelze na podkladě odůvodnění rozhodnutí stěžovatelky v žádném případě učinit. Na tomto místě je nutné podotknout, že stěžovatelka nezohlednila spíše skutečnost, že je to naopak spíše program žalobců a) a b), který v daném regionu hudebně chybí. Nenacházelo se zde žádné rádio, které by ze 100 % vysílalo hudební formát country, folk a příbuzné žánry. Vzhledem k tomu, že ve vztahu k žalobcům nebylo možné zcela argumentovat Rádiem ČAS – FM, jak uvedeno zdola, nacházelo se zde pouze Rádio PETROV, které vysílalo retro formát (skladby z let 1975 - 1985), tj. hudbu odlišnou od programu žalobce a), a pouze ze 30 % formát shodný s formátem žalobce a).

Pokud jde o originalitu obsahového zaměření mluveného slova vítězného žadatele, které bylo definováno tak, že *„součástí regionálního zpravodajství a dalších programových rubrik jsou především témata věnovaná cestovnímu ruchu, vinařství, lidovým tradicím a folklornímu dění, které si kladou za cíl přinášet posluchačům co nejpestřejší přehled o společenském kulturním životě v jihomoravských městech i malých obcích“*, zůstala zcela mimo pozornost stěžovatelky programová skladba Českého rozhlasu Brno spočívající podle přílohy č. 2 rozhodnutí v mimořádně pestré hudební nabídce od populárních a folklorních písní až po vážnou hudbu a srovnatelnou pestrost v žánrech zpravodajských, publicistických i zábavných. Obsah mluveného slova, tj. pořady zpravodajské, publicistické a zábavné týkající se moravského folkloru, proto v daném regionu přítomny byly. Tvrdila-li stěžovatelka v kasační stížnosti, že témata obsahového zaměření mluveného slova vítězného žadatele jsou zcela typickou součástí života jihomoravského regionu, jde v zásadě téměř o notorietu (zejména pokud jde o vinařství a folklorní dění), je více než evidentní, že se vítěznému žadateli obdobný obsah mluveného slova musí pravidelně objevovat v každém regionálním zpravodajství. Regionální zpravodajství v daném území nabízela krom již zmíněného Rádio Evropa 2, Radio Hey Brno, RÁDIO IMPULS, Český rozhlas 2 Praha, RADIO ČAS – FM, RADIO PROGLAS, Rádio PETROV, Rádio KROKODÝL, a Hitradio Magic Brno. Z jakého důvodu by za této situace měl být pro daný region přínosem program právě vítězného žadatele po stránce obsahového zaměření mluveného slova, není tudíž zřejmé.

V odůvodnění rozhodnutí zcela chybí také srovnání a uvedení konkrétních důvodů, proč má být kritérium podle § 17 odst. 1 písm. g) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání v případě žalobců naplněno v míře menší než u vítězného žadatele. Stěžovatelka v odůvodnění svého rozhodnutí pouze konstatovala, jakým způsobem jednotliví účastníci řízení toto kritérium naplňují. Nejvyšší správní soud se ve vztahu k tomuto kritériu ztotožňuje se závěrem městského soudu, že pokud se stěžovatelka u vítězného žadatele opírá o skutečnost, že tento *„již několik let spolupracuje jako hlavní mediální partner při festivalu romské kultury v Hodoníně“*, aniž by zde byl jakýkoli důkaz prokazující tuto skutečnost, nelze k této skutečnosti nijak přihlížet. Z ustanovení § 3 správního řádu, dle nějž postupuje správní orgán v řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2, rozhodně nelze dovodit, že by v případě řízení, kde se střetávají mnohdy protichůdné zájmy jednotlivých účastníků řízení, namísto důkazu k prokázání určité skutečnosti, postačovalo toliko prosté tvrzení jednoho z účastníků řízení. Tento závěr nelze dovodit ani z jakéhokoli ustanovení zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Pokud některé právní předpisy pracují toliko s tvrzením účastníka o existenci nějaké skutečnosti, je tomu tak pouze případě, kdy jsou tvrzení všech účastníků řízení shodná. Pouze v tomto případě je možné bez provádění dokazování vycházet toliko z těchto shodných tvrzení účastníků řízení. Taková situace však v dané věci nenastala.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil s městským soudem také v jeho závěru týkajícím se nepřípustnosti změny programové nabídky daného regionu k tíži některého z účastníků probíhajícího licenčního řízení.

Vše se odvíjí od ustanovení § 31 odst. 3 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, podle kterého nelze po udělení licence měnit základní programovou specifikaci, a ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) téhož zákona definujícího pojem „základní programové specifikace“. Základní programovou specifikací se rozumí vymezení převažujících žánrů v celku programové skladby. Vzhledem k tomu, že zákon hovoří o vymezení převažujících žánrů a nikoli o převažujícím žánru, je do základní programové specifikace nutné zahrnout každý ze žánrů, který je pro to které rádio typický a v jeho programové nabídce snadno vysledovatelný. Převažující žánry určují konkrétní charakter rádia, umožňují jej odlišit se a vymezit v rámci ostatních rádií. Ustanovení § 31 odst. 3 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání jinými slovy brání změně charakteru rádia. Zbývá se tedy zabývat otázkou, zda v případě Rádia ČAS-FM v průběhu licenčního řízení došlo ke změně charakteru tohoto rádia. Stěžovatelka nezpochybnila správnost skutkového zjištění městského soudu, že v průběhu projednávaného licenčního řízení „ *Rada pro rozhlasové a televizní vysílání udělila souhlas se změnou licence k provozování rozhlasového vysílání prostřednictvím vysílačů programu Rádio ČAS-FM spočívající v doplnění licence zvýrazněním podílu hudebních složek country a folk společnosti JUKE BOX, spol. s r. o.*“ Stěžovatelka v napadeném rozhodnutí vůči žalobci a) a b) však namítla, že formát country a folkové hudby je v současné době ve vysílání některých rozhlasových stanic v regionu již zastoupen, přičemž uvedla, že se jedná především o RADIO ČAS – FM „*s posíleným prvkem country a folku.*“ Již z této výtky je zřejmé, že pro charakter zmíněného rádia je podstatný onen posílený prvek country a folku. Tudíž teprve změnou licenčních podmínek došlo ke změně samotného charakteru rádia, což není přípustné. Pokud se tak stalo v průběhu nyní projednávaného licenčního řízení, došlo k této změně jednoznačně v neprospěch účastníků řízení, ve vztahu ke kterým byla tato skutečnost vytýkána. Stěžovatelka tudíž nebyla oprávněna tuto skutečnost klást žalobcům k tíži, naopak byla povinna vycházet z charakteru zmíněného rádia před provedenou změnou.

Ze všech důvodů výše uvedených neshledal Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu nezákonným, a proto podle ustanovení § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

Ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, neboť neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka ve věci úspěch neměla, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Každému z žalobců ad a) a c) kasační soud přiznal na náhradě nákladů řízení částku ve výši 2880 Kč, která spočívá v odměně advokáta za jeden úkon právní služby ve výši 2100 Kč, podle ustanovení § 7a § 9 odst. 3 písm. f), s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za vyjádření ke kasační stížnosti a paušální náhradu hotových výdajů v částce 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 vyhlášky. Vzhledem k tomu, že oba advokáti jsou registrovanými plátci daně z přidané hodnoty,

byla tato částka v souladu se zákonem č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, navýšena o 480 Kč (20 % daň z přidané hodnoty), tedy na celkovou výši 2880 Kč. Žalobce ad b) se ke kasační stížnosti nevyjádřil, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení ani žádné z osob zúčastněných na řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení zásadně právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. srpna 2010

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu